

Šezdeset godina poslije

2002. u Varšavi, 26. lipnja, Irene Kalpas sreća je Opus Dei „slučajno“. Ona je imala skoro 90 godina.

17.11.2007.

Slučajno sam se našla u Filtrovoj ulici u Varšavi, gdje sam živila za vrijeme rata, od rujna 1939. do studenog 1944. Stajala sam ispred svog obiteljskog doma. U ovoj kući smo moja mama, tata i ujak (vlasnik) bili uhićeni od nacista i onda poslani u koncentracijske logore. Moj ujak je

umro u Ravesbruckovom kampu, a moj tata u Oranienburgu. Ja sam se vratila iz Oranienburga samo sa svojom mamom. U međuvremenu naša je kuća bila otuđena. Od tog vremena nikad se nisam vratila u Filtrovu ulicu. Probala sam je izbjegavati zato jer je imala puno bolnih sjećanja...

Ovog 26-tog srpnja ušla sam u Filtrovu ulicu sa strane Noutwich trga. Šetala sam i šetala. Ne znam zašto; još ne mogu objasniti. I tako sam došla do naše kuće, Filtrova ulica 27. Stojeći vani mogla sam vidjeti da je sve bilo dobro održavano, i da su vrt i blistav lijepi ulaz bili obnovljeni. Rekla sam sebi, „O moj Bože, garaža je ista kao što je bila i prije“. I zapitala sam se, „Kako je vrt iza kuće?“ Stavila sam svoju ruku na kvaku vrata, iako, moram reći da nisam jedna od onih ljudi što će ući svugdje i početi razgledavati okolo. Stisnula sam kvaku i ušla u vrt

da vidim da li je isti. Činila sam to kao da nisam svijesna toga. Tada sam pomislila „Mogao bi tamo biti pas“, i pošla sam par koraka natrag.

Tada sam uočila da su stepenice bile drugačije postavljene i da je prag isto bio promjenjen. Krenula sam gore stepenicama i tamo je bilo zvono. Ne znam zašto, ali pritisnula sam zvono. Vrata su se otvorila, te je mladić ugodna izgleda izašao van. Mislím da je imao naočale. Bila sam veoma pogođena, a on je rekao, „Mogu li vam pomoći“. Rekla sam mu da samo želim vidjeti vrt i on me pozvao da uđem. Rekla sam da je na tom mjestu trebala biti terasa. Izgledao je iznenađen i rekla sam mu da je to bio moj obiteljski dom gdje sam živjela tijekom rata. Pustio me da uđem u kuću i našla sam se u predsoblju. Teško sam prepoznala išta. Pošla sam hodnikom koji je vodio u stari dnevni boravak, soba u kojoj smo bili pritvoreni 1944. Dnevna soba,

doduše , je nestala i sada je tamo bila kapelica. U kapelici se svećenik molio i nasmiješio mi se kad me je vidio. Rekla sam uljudno zbogom i otišla. Imala sam puno stvari koje su mi se vrtile po glavi.

Naime ispada da je u toj kući, pedeset godina kasnije, bio centar Opusa Dei. Nisam ništa znala o Opusu Dei niti o njegovom osnivaču. Zašto sam otišla tamo? Od trenutka, kojeg uopće nisam tražila, počela sam upoznavati Opus Dei. Velike promjene počele su se zbivati, osobito u mom unutarnjem životu. Sad sam supernumerarija u Opusu Dei i neizmjereno sam zahvalna Bogu i sv. Josemariji da me on izabrao, nepoznatu osobu koja to nije zaslužila.

Pričam o ovome zato što sam napunila devedesetu i želim reći svim starijim ljudima koji su bolesni ili obeshrabreni sa životom, da ne

postoje granice i nitko ne zna kad nas može Božja milost dotaknuti. Prirodno živjela sam s Bogom otpočeka, to jest, od trenutka krštenja. Ali cijeli moj život, makar sa Bogom, bio je mlak. Sada je moj unutarnji život postao intenzivniji i pokušavam ga produbiti svaki dan. I zato zahvaljujem Bogu cijelim srcem svojim što mi je pri kraju mog života dopustio da počnem nešto novo što je vrijedno truda.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/sezdeset-
godina-poslije/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/sezdeset-godina-poslije/) (10.08.2025.)